

(szino)líra

torzósótár

árukészlet

borongva megint egy ószbe érek tétován számolgotom így a vége felé milyen is az árukészlet merre fordul a langyos nyárvég amelyet mindig úgy szerettem dacolva készülődő viharokkal és vad szelekkel fakoronáikat díszbe rakva átszúrt fényeiken még nem szúr át az egek haragja és egy csöndes alkonyati padon a máskor szétporló gondolat messze ér még akkor is ha egyre halmozódik benne a miért és a szeretet közben úgy aszúsodik hogy foszlani látszik de a lelki ellentmondásokat már nem cipeled fel agyafúrt teóriáig ám képzeleted lassan a masszív népi bölcsességekben is meghasonlik hiába utódaid megannyi leágazása a diófát ültetni szentségét már régen felülírták a világba szóródásból eredő érzéketlen haknik amikor még vagy már nem repedezik az egykor szimbolikusá vált termék burka ha nagyritkán a vándort szíve hazahúzza ami persze legtöbbször torokszorító ünnep a szülői háznak de mi marad meg a hagyományból ha csapatostul idő előtt mint a vándorló madarak a hely ösztöne nélkül idegen utakra szállnak önmagukra hagyva a szimbólummá növesztett diófákat néhány lepusztult gyűjtögető seregnek

árukivitel

diákkorom szűkös viszonyai között az alma volt a gyümölcsök királya nem kellett mit mindig is utáltam felmászni érte a fára öntötte azt minden mennyiségben és magasságban a melengető fénnel tüzelt szabolcsi homok ízes fajtáinak széles skálája már nem is ismert a mai romokon fanyartól az édesig aztán egyszer csak ez az istenadta bőség szétesik a szülőföldtől már odébb vagyok talán árvizeknek pénzromlásnak vagy átgondolatlan városi majmolásnak az ára mikor hatalmas édeni kertiségek kerülnek kivágásra olykor tudóskodó alapozással miközben megtört gazdák újból az ugart hüppögik s tévedés ne essék a merengő nem egy szárnalmas anakronista csupán a betörhetetlen bohém diákéletbe vágyik vissza amelyben a környezetet a szabadíts meg az oroszól kiforgatott imáját hallva frászt kapott s másnap már az almatárolóban folytatódott a vidám forradalom a makarenkói politechnika csúcsain az árukivitelre hajazó pompás vonatán színes selyempapírba mint idefelé a narancs az átlagosa ládába ömlesztve a hazaifú honleány asztalán marad majd lazán az ótvaros orosz zsákba fittyet hányva egykori és mai diktatúrákra

árul

koromnál fogva lassacskán elkezdek üresedni nemigen van más ok miként válhattam kifacsart természeti képekkel babráló költővé mint a dilettánsok bámulgatom ablakomból a parki flórát s ha a látvány valami kis fogalmi hasznot ró rám gyorsan líraszerű akcióba rántom nem várva meg a másvilágot előtte úgysis elfelejtem a poétikai poént mivelhogy odáig sosem ért bennem a szenvedély a szorgalmatos íródeákokhoz hasonlóan a töredék textusokat rögtön friss jegyzet állapotába is hozzam mögötte botorkálva az igényes váteszi bizalomnak amelyet nem mutat ki semmiféle honlap csak valamilyen laikus elvárás az egyre szűkülő körben hogyan lettél végül is íróvá mikor ugyanúgy utazol a jól habzó sörben családi viszályokban politikai dohogásban mint a haverok és belső igényed a különckedésre az se sok legfeljebb ennek van némi ritmusa s rációval keretezett határa ami azért nem mindig reflektoroz rá jótékonyan a lírára főleg hogy szerzőnk pályatársak helyett könyveit egyre gyakrabban orvosoknak adja ám ezt a kis futamot hagyjuk minél gyorsabban abba mert miként árul az aki portékájában nem talál csak fanyar ízeket

TÓTH KRISZTINA

Füles sapka

Részlet A majom szeme című készülő regényből

Mikor tud jönni a jövő héten? – kérdezte a pszichiáter, miközben a barna bőr borítású határidőnaplót lapozgatta.

A keddet választottam, mert az volt ugyan a kutatónapom, amikor nem kellett volna sehová mennem, de úgy éreztem, időt kell hagynom magamnak, hogy az ülést követő fennmaradó órákban végig gondoljam mindazt, amit a beszélgetések felszínre hoznak bennem.

– De miért van lelkifurdalásom? – töprengtem lefelé a liftben. Talán azért, mert meg akartam úszni a szülést. Féltettem a testemet, a bejáratott életemet, a házasságomat. És, bár ezt másoknak nem szívesen vallottam volna be, magam előtt azért nem titkolhattam, hogy valójában nem szeretem a gyerekeket. Nem vonzanak, inkább csak idegesítenek. Az egyik barátnőm, éppen az, aki azokra a bizonyos felsőbb erőkre hivatkozott, és akivel korábban, életének házassága előtti szakaszában nagyon közel álltunk egymáshoz, egy évvel fiatalabb csak nálam. Tavaly szült, és egy csíkos vászonkendőben állandóan magával hurcolta folyton nyáladzó kisfiát. Legutóbb, amikor feljött hozzánk, úgy állt az ajtóban, mint valami természeti nép pamutkendőbe bugyolált, szélcserezett, a rothadó civilizációval dacoló követe, egy öregedő hegyi pásztorleány az Andokból. Kínosnak és nevetségesnek találtam a kötött füles sapkájában, szándékosan ormóttan bőrcipőjében. A kinti, kemény fény kiemelte mélyülő ráncait. Főleg a szeme körül ereszkedett meg a bőr, leginkább a szemhéján.